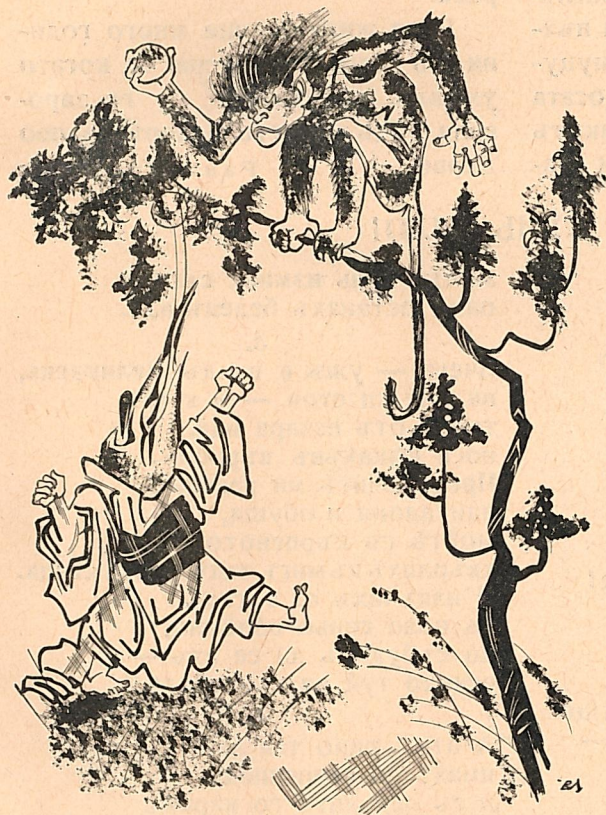

кътъ и почналъ да хули маймуната:

— Не те е срамъ, маймуно проклета! Излапа всичкитѣ ми зрѣли плодове, а на мене хвърли само два развалени портокала! Така ли ни бѣше думата?

Разсърдила се и маймуната.

— Чакай да ти кажа, кой е маймуна проклета! — извикала тя и почнала да замѣря рака съ зелени и развалени портокали.

Сетне слѣзла отъ дървото и почнала да бие рака. Щѣла да го

пребие. — Така, — рекла тя, — да ме помнишь добре! Като ме видишь, отдалече да бѣгашъ!

И тя се отдалечила отъ пещерата.

Заплакалъ Рачо. Чула го осата. Долетѣла при него. Запитала го:

— Защо плачешъ, Рачо?

— Какъ да не плача, осичке! Дойде маймуната, поиска ми да си откъсне два портокала. Но като се покачи, всички зрѣли плодове излапа, па ме и наби натуй отгоре.

— Не плачи, Рачо. Ние ще и върнемъ на тая лоша маймуна.

Осата отишла при чутурката, въ която ракътъ си чукалъ оризъ, и при едно яйце, което Рачо си пазелъ да си похапне на нѣкой голѣмъ празникъ. Дълго шушукала съ тѣхъ. После поговорила и съ Рачо. Намислили, какъ да отплатятъ на Маймуната. Тѣ знаели, че тя пакъ ще дойде за портокали.

И наистина, още на другия день осата забелязала, че маймуната се приближава къмъ пещерата. Тя съобщила на другаритѣ си. Чутурката се покачила въ трапчинката надъ входа на пещерата. Яйцето се търкулнало на земята, а осата се скрила въ ведрото. Ракътъ се мушналь въ